

Сборник съдебна практика

Дело C-359/13

В. Martens
срещу
Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap

(Преюдициално запитване, отправено от Centrale Raad van Beroep)

„Преюдициално запитване — Свободно движение на лица — Членове 20 ДФЕС и 21 ДФЕС — Гражданин на държава членка — Пребиваване в друга държава членка — Следване в отвъдморска страна или територия — Запазване на отпуснатото финансиране за висше образование — Изискване за пребиваване през „три от шестте години“ — Ограничаване — Обосноваване“

Резюме — Решение на Съда (трети състав) от 26 февруари 2015 г.

1. *Гражданство на Съюза — Разпоредби на Договора — Действие по отношение на лицата — Гражданин на държава членка, пребивавал в друга държава членка преди да започне следването си в отвъдморска територия — Включване — Последници — Упражняване на правата, свързани със статута на гражданин на Съюза*

(член 6, буква д) ДФЕС, член 21 ДФЕС и член 165, параграф 1 и параграф 2, второ тире ДФЕС)

2. *Гражданство на Съюза — Право на свободно движение и на свободно пребиваване на територията на държавите членки — Социални предимства — Национална правна уредба, съгласно която за финансирането на висше образование извън съответната държава членка е необходимо пребиваване от поне три години на територията на тази държава — Недопустимост — Обосноваване с общия интерес — Липса*

(членове 20 ДФЕС и 21 ДФЕС)

1. Вж. текста на решението.

(вж. точки 22—30)

2. Членове 20 ДФЕС и 21 ДФЕС трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат правна уредба на държава членка, съгласно която, за да се запази отпуснатото финансиране на висше образование, провеждано извън тази държава, е необходимо студентът, който кандидатства за такова финансиране, да е пребивавал в посочената държава през поне три от шестте години, предхождащи записването от него на това образование.

Като поставя запазването на отпуснатото финансиране на следване в чужбина в зависимост от правилото „три от шестте години“, разглежданата правна уредба може да санкционира заявителя поради самия факт, че същият е упражнил свободата на движение и пребиваване в друга държава членка, предвид последиците, които упражняването на тази свобода може да има по отношение на възможността да се получи финансиране на висше образование.

В това отношение интеграцията на учащите, установена от наличието на определена обвързаност между обществото на финансиращата държава членка и получателя на разглежданата помощ, може да представлява обективно съображение от общ интерес, с което да се обоснове възможността за засягане на свободата на движение на гражданите на Съюза чрез условията за предоставяне на подобна помощ.

Разглежданата правна уредба обаче, доколкото създава ограничение за свободата на движение и пребиваване на гражданин на Съюза, не позволява да се вземат предвид други връзки, които биха могли да свържат студента с финансиращата държава членка, като националността му, посещаваното от него училище, семейството му, неговата работа, езиковите му умения и наличието на други социални или икономически връзки. В допълнение, работата във финансиращата държава членка на членове на семейството, на чиято издръжка е студентът, би могла да е един от факторите, които трябва да бъдат отчетени при оценката на тези връзки.

Следователно правилото „три от шестте години“ се оказва и твърде ограничително, и твърде произволно, като неоснователно отдава по-голямо значение на фактор, който не разкрива непременно степента на интеграция на заявителя в държавата членка към датата на заявлението за финансиране. Следователно една такава национална правна уредба не може да се приеме за пропорционална спрямо целта за интеграция.

(вж. точки 31, 36, 41, 43 и 45 и диспозитива)